

Avskrift.

Henric Anderson Nordholm föddes i Röra församling på Orust 1797 den 25 Febr. Hans föräldrar voro innehafvare af 1/4 mantal gymnasiehemmanet Näfveröd, Anders Andersson och Annika Berthilsdotter. Först vid 17 års ålder eller 1814 sökte och vann den aflidne inträde i Uddevalla skola, hvartill han blifvit förberedd genom åtnjuten enskild undervisning af dåvarande komministern Hollander i Tegneby. Den hjälp, som fadren vid sins sons inträde i Skolan och sedermera under hans vistande derstädes kunde lemna, var, i anseende till de små omständigheterna, i hvilka han befann sig, ganska ringa; och sonen, dervid vand redan i föräldrahemmet, måste så väl under sin skoltid, som under hela sin följande studietid städse öfva sig i sparsamhet och i att låta sig nöja med det tarfliga brödet. Efter 2:ne i Uddevalla, under åtnjutandet af mycken enskild välvilja och hjälpsamhet, tillbragta år uppflyttades han hösten 1816 till Götheborgs gymnasium, der han genom erhållna stipendier, genom bättre lottades biträde, och genom yngre barns undervisande sattes i stånd att i 4 år uppehålla sig, till dess han år 1820 i universitetsstaden Lund aflade studentexamen. Redan året derpå hade han afslutat sina accademiska studier, men måste, i anseende till det då i stiftet rådande öfverflodet på ecclesiastiska embetsman, ett års tid vänta på inträde i prestembetet. Under denna tid vistades han såsom informator i Santesonska familjen på Underås, hvilken plats redan förut under hans vistelse i Lund varit honom erbjuden genom dåvarande förste Stadskomministern Henric Schartau, men då af honom försakades, på det icke studierna måtte lida något afbräck.

Först hösten 1822 vid en ålder af 25 år blef han, uppå kallelse af dåvarande Kyrkoherden i Spekeröds pastorat, O. Fagerberg, aflidne Biskopen och sedermera Erkebiskopen Wingård i det heliga predikoembetet invigd. Inom detta pastorat, der han nu slutat sin presterliga bana, började han den ock. Efter att sedermera såsom extra ordinarie hafva tienstgjort i egenskap af vice komminister i sin födelsebygd, Tegneby, samt såsom vice pastor i Myckleby och i Lundby pastorater, utnämndes han år 1834 till Komminister i Fässberg Kolleröd och Råda församlingar, hvilken befattning han året derpå tillträdde.

Till sin vid dödsfallet innehafvande befattning som Kyrkoherde här i Spekeröd och Ucklums församlingar utnämndes han 1842 och tillträdde densamma 1845. Såsom prof, dem han här fått röna af sina förmäns bevågenhet, må nämnas, att han 1852 utnämndes till prost öfver egna församlingar och år 1871 till kontraktsprost i Ulfssyssels södra kontrakt, från hvilken sistnämnda befattning han år 1875 på egen begäran erhöll afsked. I dessa församlingar har han under den långa tiden af något öfver 35 år fört herdstafven, den han d. 30 sistlidne Sept. nedlade i Öfverherdens händer, som öfverantvardat honom densamma och nu kallat honom inför sig att svara för dess förande.

I äktenskap inträdde den hädangångne 1836, då han sammanvigdes med sin nu honom öfverlevande och djupt sörjande maka Emma Beata Erikson. Hans äktenskap blef af Herren välsignadt med nio barn, af hvilka 6 redan före honom, dels i späda, dels i ungdoms- och dels i mannaåren gått ur tiden, och endast 3 öfverleva honom. Sjuklig och svag tillträdde den hädangångne kyrkoherdebeställningen härstädes, och genast vid hans ankomst hit måste åt honom lemnas en medhjelpare i embetet, då väl ingen, varken han sjelf eller andra kunde ana, att hans tjenstgöringstid här skulle blifva så lång, ja längre än för någon af hans föregångare. I samma mån som åren började att tynga, återvann han dock förunderligt att säga sin af naturen och ifrån ungdomsåren starka och goda hälsa, och ålderdomsdagarna hafva med undantag af sista året, hvad helsan beträffar, varit för honom vida lyckligare än mannaåldrens senare skede. Den sista sjukdomen gjorde dock ett snart slut på de förut starka, men genom en förlidet år ådragen svår sjukdom brutna och sedermera icke någonsin helt återvunna kroppskrafterna. Att de sjunkande kroppskrafterna skulle medföra i någon mån försvagade själskrafter var naturligt, Likaväl skedde detta på långt när icke i den grad, som man skulle haft anledning befara. Knappt mer än en månad är, sedan hans röst i detta Herrans tempel hördes i ett nattvardsförhör förkunna eviga liffsens ord, på ett sätt som vittnade om icke ringa qvarvarande både själs- och kroppskrafter. Det blef emellertid hans sista tempelbesök, fast ingen kunde ana, att slutet var så nära som det var. Döden, som med obetvinglig makt fattar sina offer, öfvermannade också denna starka natur, fast kampen till inemot de sista stunderna var hård dem emellan: Denne gästen, som förut åtskilliga gånger gjordt sig för honom påmint, har nu genom att befria den af sorgen pröfvade åldringen från en verld, som blef honom allt tyngre, skänkt honom en af honom sjelf länge, och synnerligast på den sista tiden, innerligen efterlängtd hvila.